

МІЖИТА

„МІЖИТА“

ЖУРНАЛ
Гумору й Сатири

VOLUME IV. No. 2. (20)

РІК IV. Ч. 2. (20)

„ВЕСЕЛИХ СВЯТ“

З ПРАЗНИКОМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
РЕДАКЦІЯ І ВИДАВНИЦТВО
СКЛАДАЮТЬ ЩИРІ БАЖАННЯ ВСЬОГО ДОБРА
ВСІМ СВОЇМ

СПІВРОБІТНИКАМ, ЧИТАЧАМ І ПРИХИЛЬНИКАМ!

ЦІНА 10 ЦЕНТІВ

"М У К У Т А"

Журнал Гумору і Сатири

Ціна поодинокого числа 10 ц.

Передплата на 12-ть чисел \$1..20

Закордоном і в Канаді \$1.50

Адреса:

"М И К И Т А"

Eugene Berezinsky, Publisher
77 E. 7 St., New York 3, N.Y.

„Шляхом життя”

Коли б я хотів починати свою біографію від першого дня свого, повного ріжних пригод життя, треба було б не одної волової шкіри, чого в Америці не так легко дістати. Бо тут волами тепер ніхто нічого не робить, хіба що десь от так собі що на „параду” тримає, а решту волів давно вже людська поїли і мабуть тому то тепер самі мусять робити моз чорні воли.

Та тому що всіх найбільше зацікавило, коли саме я до Америки приїхав, нині хоч частинно розкрию цю тайну.

Америка! о яке це загадочне слово, яка це чародійна, майже казкова для наших людей в старому краю країна, це та країна котра ріжно снілася нашим людям, це та Америка в котрій солонина танша чим червоне м'ясо, і не тільки

що танша солонина, м'ясо і сало, але часто вся та біднота з наших земель що в краю солонину лише на Великдень виділа, тут в Америці зварить солонину в капусті, а потім викине її на ярд, чи в гарбіч кену.

Ріжно снілася Америка нашим людям, декому що тут повно всюди зелених доларів. що люди ніколи не старіються, їдять золотими зубами і сплять на пружинах. Багатьом нашим людям снілася Америка, і снілася вона і мені, снілася як країна свободи, країна багатства, вічної молодости, і мій сон на котрого я покладав не раз свої надії врешті сповнився, по ріжних трудах, сотках допитів пустили. Спитали чи не анархіст, або Боже борони не комуніст і пустили.

По кільканадцятьох днях по дорожжі потягом, потім кораблем нарешті я дістався на головну стацію в Нью Йорку. Тут на мене чекав вже мій знакомий котрому кілька років перед тим пощастило сюди дістатись, та коли він здалека пізнав мене, так хотів відразу утікати, але я вхопив його за полу і кажу:

— Чекай чоловіче це-ж я!

Рад, не рад мусів він мене вести, але разом ми не йшли і він до мене ані словечка не кинув, щоб люди не запримітили що ми щось спільного маєм, аж тут нараз підбігає до мене чорний хлопчина в червоній шапочці та видирає мені з рук мою валізу, я кричу. але де там, нічого не помагає, сильніший був за мене видер і несе, я хочу відобрати, але де-ж там, вхопив як грішний душу і не дасть.

— Дай му кводра, — шепнув мій приятель.

Мацнув я в кишеню, витягнув кводра, дав чорному, а той тільки подивився на кводра,

потім на мене, та як тріпнув валізкою об хідник то трохи не розлетілася, а сам стрілою пігнався другому валізу виде-рати.

— А маєш ти 50 центів? — питає дальше мій приятель.

— Та маю, — кажу я.

— Ну як маєш то поїдем, — каже він, і кивнув рукою а в ту-ж мить пристала перед нами жовта машина, посідали ми в ню, та за кілька мінут були в тій частині Нью Йорку де розгніздилася вся наша братія, приїхали ми перед дім, висіли та почали сходами йти вгору. ледво не ледво я видрапався на шестий „фльор” та коли увійшли в кімнату я мало не осліп, не від ясности, а від темноти, що правда мій приятель мав три кімнати, але дві без вікон, довго я постояв чим в очах мені троха розвиднілося, і міг троха кругом розглянутись.

— Це, моя жена Кейді, — каже мій приятель, діточок маємо пятеро, найстаршому хлопцеві вже 9-тий рік, всьо булоб коло нас „орайт” але я тепер не роблю.

Ага! ще одно забув я вам на початку сказати, що це не було тепер, вже за добрих часів, але ще за депресії, около 20 років тому, бо я тоді вперше був заїхав в Америку, потім був і в інших краях, і знова на рідних землях, про що буду вам з ходом часу писати, а тепер то я вже в Америці в третє.

— А так, так, — продовжав дальше мій приятель, — погані тепер часи в Америці, бачиш оцю машину там в куті, то ціле спасення.

— А нащо-ж ця машина?

— Муншайн варити! тепер такий час що ціла Америка крутиться коло тої машинки, це ратунок для бідних людей, ті котрі не роблять і не можуть роботи знайти варять, а всі ті

що роблять пють,... але тепер і то вже рветься, бо і ті що роблять почали варити, кожний варить, ба вже навіть і богатші почали для бідних варити. Чи маєш ти гроші? — запитав далі він.

— Маю! — кажу я.

— Як маєш то давай, треба тобі купити якесь убрання, в тому на вулицю не підеш.

Витягнув я пару десятків, дав йому і вийшов, а я остався з жінкою. Жінка собі нічого, гарно підстрижена, вимальована, ну і вагу має.

— Всьо було б в порядку — каже вона, — тільки що мужа маю лихого, до роботи йти не хоче, цілими днями ле, в карти грає, за другими жінками ходить. Не життя мені з ним а покута, коли б не той муншайн, то прийшлобся з голоду вмерти.

По тих словах налила мені і собі таки добру шклянку того „муншайну” і каже:

— Ет, хай там коні гризуться, в них тверді голови і довші карки, а ми випиймо на здоровля.

Випили ми по одній, по другій, завели балачку про старий край, так може добрих дві години, між часом вернувся вже мій приятель та приніс мені убрання, правда що не нове, а вже як то в нас казалось з других плечей, а коли я одягнувся він каже:

— Ну а тепер то можемо вже йти і на 5-ту Евню!

Правда жінка дала нам ще дещо перекусити, і ми забрались з хати, а коли вже були на вулиці він каже далі.

— Тут в Нью Йорку неможна сидіти, тут мусиш ходити, їздити чи треба, чи не треба, коли будеш сидів то здурієш. Тут кожний ходить, кожний йде, кожний летить за тим до-

ляром. Коли ти маєш при собі які гроші, то дай їх мені, бо тут ще готові від тебе видерти, бачучи що ти ще „грінор”.

— Та я вже більше їх немаю!

— Як то? — здивовано запитав він — вже таки цілком немаєш?

— Ні! — кажу далі, ні centa вже немаю.

Мій приятель пошкробався в голову, щось подумав і каже:

— Ти йди просто оцею вулицею й зайдеш до парку, чудесний парк, пташки співають, вивірки бігають, музика грає, йди просто,... я, з тобою йти не можу, бо маю бізнес до одної компанії, обіцяють добру роботу, отжеж ти йди, — гуд бай!...

По тих словах забрався і пішов десь другою вулицею, а я остався сам на розі коло якоїсь, Польсько-Української Аптеки, але дивлюся на другий бік, і там також така сама тільки що написом Руско-Українська. От думаю собі дбають про наших, не дадуть марно загинути. Всюди Українсько-Польські, чи теж Руські Аптеки, всюди Українсько-Польські доктори, а навіть і погребники, хоч ті останні за живими не дуже пропадають.

Постояв я хвилину і пустився йти, йду, а зі мною всьо йде, наперед мене йдуть, за мною йдуть, по боках йдуть, понад голову йдуть, йдуть всі, йде всьо, і я йду, та куди? про це напишу вам більше в черговому числі, бо до нинішнього треба ще дечі матеріяли вмістити, щоб люди не подумали що я хочу тільки про себе самого писати. Отжеж до слідуєчого разу, Бувайте Здорові!

Ваш Микита

ПРИВІТ ДЛЯ МИКИТИ

Привіт тобі наш Микито
й пятак в дарунку,
купи собі що сам хочеш
лиш не купи трунку,
Бо як купиш та упешся
всі жарти забудеш
і тоді ти нам Микито
микитити будеш,
А ми таких вже багато
між собою маєм,
що микитять де удасться
дуже добре знаєм.
Хоч колиб і ти микитив
не всі дивовалибсь,
сказали б ми від Микити
того й сподівались.
Та я кажу щоб на таке
ти тут не пускався
а правдивим гумористом
між нами остався.

„Український борщ”

викладає

Достойник Акакій Кантичка

Наївся борщу, тай ременця попускає, каже наша приповідка, а історія доказує що від запам'ятних часів (козаччина) аж до другої світової війни, народ України заїдав здорову з буряків приготовану страву, цебто український борщ.

Селянка, міщанка, панянка, попадянка, кожна варила, цей традиційний борщ і по свому заправляла, так як мати научала. Приміром „пісняк” голий як турецький святий, рекомендований на святий піст, або „жирний” на м'ясиці, та всякі оказії.

Говорім про „жирний” зі за-теркою, веприною, та фасо-

лею, це-ж українське кухонне мистецтво, на око невинна пожива, а на ділі мучениця кремлівської агресії. Наші провідники повинні в тій справі апелювати до О. Н. та домагатися справедливости. В чім закарлючка? Підеш в яку реставрацію, зазирнеш в „алья-карт” і в мене побачиш „Рошен Борщ”...

Вадцемери?... Світ знає що цсяка нація славиться своїми кулінарними здобутками. Італія, макаронами. Ірляндія, Сту. Угорщина, гуляшом. Росія, шашликом. Польща, келбасами. Ізраїль, гефілтефіш, Америка, кейками. Франція, товстами. Китай, чапсуями, і т. д. і на всі згадані присмаки український нарід „айдункер” він чужого не бажає, він хоче щоб рідний борщ мав своє національне значіння так звану „індепенденсі” та не бути помиями загарбницької агресії.

Хто-ж винен що цей перекінчик (борщ) на услугах не українського інтересу? Невістка?

Тож вдармося в груди, і постановім що від сьогодні, як прийдеться обідати чи вечеряти в якійсь реставрації, то домагаємося від гарної вейтерки „Пліз, ай лайк ту гев юкреїнян борщ”.

Ай тенк-ю

„3 листів до Микити”

Дорогий Микито:

Прощу, напиши мені правду чи ги коли мав що спільного з яким другим журналом, бо тут ходять ріжні чутки, в котрі мені не хочеться вірити, мені самій здається що ти є той самий чоловік що колись крутив „точило” але тамтой мав троха коротші ноги і менший ніс. Отжеж прошу, напиши мені хто ти такий, і коли сюди приїхав? — **Настя Безщастя.**

Від Микити — З видавництвами і то ріжними, я мав вже ботато до діла, одначе в спілці ніколи з другим

не був. В Америці був я кількома наворотами, як рівнож і по других краях світу. Перший раз був я в Америці в 1929 році.

—о—

...Я хотівби знати яким ти способом будеш служив нашому заголові, бо як було „точило” то на ньому звичайно точили носи-рила нашим хруням, та язики тим жінкам котрі немогли їх за зубами вдержати. А що ти будеш робив? — **Яків Баболюб**

Від Микити. — Якщо ви читали „Мое Перше Слово” то спевностею памятаєте перший рядок „Я, Микита — гуморист”. Отжеж я йду між людей з здоровим, народнім гумором та з дотепами на такі теми, на які є відповідна пора, інші справи лишаю тим, що зовуть себе фахівцями, хоч часто і вони заїзджають під дурного хату.

—о—

...Чи ти будеш постійно перебувати в Нью Йорку, чи будеш також відвідувати і інші місцевости?

Цікава з Дітройту

Від Микити. — Так, я маю вплиані бути всюди, одначе застерігаю що не з прилюдними виступами, а тільки так несподівано загостити чи то на якесь підприємство, імпрезу чи теж і до хати тих людей котрі будуть мене раді. Запрошень датованих поки що від нікого не приймаю, але обіцяю що, чи скорше, чи пізніше відвідаю всіх і всюди.

Жінка: Я читала що тепер люди живуть довше на 100 літ.

Муж: Аж тепер знайдеш час пришити мені гузик.

—о—

З ЖИДІВСЬКОЇ ФІЛОСОФІЇ

Шльома Гітеншнур прийшов до рабіна і питає:

— Пощо ти ребе читаєш стільки книжок?

— Бачиш, каже рабін, як чоловік знає ті книжки, то може розуміти кожну справу. Приміром каже: з комина вилізло двоє людей, білий і чорний. Котрий з них піде вмитися?

— Чорний, — відповідає Шльома.

— Неправда, бо чорний подивиться на білого і подумає, що він так само чистий, як і той. Зате білий подивиться на чорного і подумає собі, що він такий замазаний, як чорний, і тому піде вмитися.

Шльомові щось не дуже було це ясно, він поїхав до другого рабіна і питає:

— Скажи мені ребе, з комина вилізло двоє людей. Один чорний, а другий білий. Котрий з них пішов перший умитися?

— Розуміється чорний, відповів другий рабін, бо ж білий був чистий і не потребував митися.

Від того пояснення Шльомові ще гірше потемніло в голові, а коли повернувся до села зайшов до свого сусіди Василя, а Василь питає:

— Чого ж ти Шльомо такий сумний?

— От маю клопіт відповідає Шльома. Може ти мені дась відповідь на таке. З комина вилізло двоє людей, чорний і білий. Котрий з них пішов умитися?

— Але ж, ти дурний Шльомо, дурний, — засміявся селянин. Деж ти видів щоби з комина вилізло двоє, один білий, а другий чорний. Та ж вони оба вилізли чорні!

—о—

Муха і блоха

Раз летіла муха з міста до села, а що для неї був далекий лет, то вона сіла ночувати. А ще на її нещастя дув дуже сильний вітер, і той вітер дуже утомив муху.

Не можу більше в місті бути, а ще між панами, це мене без часу зажене до гробу, від коли я в місті, то я ще ні разу не наїлася. Так вона це передумує, аж нараз бачить що до неї щось скаче. Муха вже хотіла летіти, але коли приглянулася ближче то затримала свій лет.

Тим часом блоха прискакала. Поздоровкались обі, привітались, тай муха запитала:

— Кудя так скікіцькаете?

— До міста, — відповіла блоха.

— До міста? — запитала здивовано муха.

— А ви куди? — запитала блоха.

— Я лечу до села, відповіла муха.

— А ви що в селі будете робити? — запитала блоха.

— В селі я нічого не буду робити, але хоть холоду не буду терпіти. Не бачиш яка я худа?

Блоха поглянула на муху тай каже:

— Правда що ви досить помарніли, а то що, в місті нема що їсти?

Їсти є подостатком, але немож доступити, всюди нас бють і наганяють, а як часом котра з нас впаде в панський росіл, то пан злапає за ноги, візьме до писка і все з мене виссе, що в мені є і на пів мертву кидає під стіл. А на селі то вже не так, там вже є доволі що їсти. Мені оповідала раз одна муха, що на селі то рай, каже:

— Всюди бачиш молоко сметану, а ще як котра лінива жінка не помие начення, то нас там тисячі, маємо що їсти. А як часом впадеш в борщ, то хлоп не бере в руку так як пан, але візьме в ложку і разом з борщем викине під стіл, то ще коло тої мухи і другі наїдяться.

Блоха вислухала та й каже:

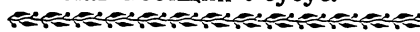
— Може вам мухам на селі буде лучше, але нам ні.

— А то чому? — запитала здивована муха.

— Я тобі скажу, чому, як на святій сповіди. На селі в день йдуть люди робити то подумай, що ми цілий день терпимо голод. А ми не можемо їсти щобудь так як ви. Коли прийде вечір, то повечеряють та лягають спати, на лавку чи на який причіпок, то як тя притисне, то не то щоб мож його вкусити, але і видертися трудно. А в місті пани досить тлусті, мають мягкі перини і як сядеш на яку ситу паню, то таки добре собі потягнеш, і ніхто не гонить тебе. Нераз така сита паня почує, як її блохи лоскотять але вона така лінива, що навіть почихатись не хоче.

Я стрілець Усусус
але своїх довгих вус
ніколи не обстрижу
без ріжниць де буду,
Колись мене за те,
не одно помяне
Кажучи, — найдовший вус
мав небіщик Усусус.

„Через богів”

Хотів циган женитися —
до церковці поспішає
а священник як звичайно
зараз цигана питає:

— Скажи кілько Богів маєм?
циган аж злякався,
бо ніколи в житті своїм
тим не пронемався.

Та щоб себе не зрадити
каже скоро до отця:
— Богів то вже кожний знає
що маємо два.

А священник почувши це
тільки усміхнувся,
циган помилку побачив
і знов відозвався.

— Простіть мені любий отче
що я помилку зробив,
бо і в книгах записано
що маємо трьох Богів.

Та священник тим разом
подививсь вже гнівно,
а циган каже, — як не трьох
ну так пять напевно!

Цего вже за досить було
священник у злість попав,
на сварив він на цигана
та й з церкви прогнав.

Іде циган вже до дому
та сльози втирає,
нараз стрінув товариша
і його питає:

— А куди ти так спішишся
— та у церкву йду,
незабаром й свою любку
до престола поведу!

— Ну а кілько Богів маєм,
став перший питати,
лиш одного, — каже другий
ну, або що брате?

— Та нічого, — каже перший
на сміх не давайся,
але краще таки й зараз
до дому вертайся.

Я був також у священника
бо хочу женитись,
та через тих Богів, брате,
неміг погодитись.

Ти тут кажеш що лиш один
а я йому пять давав,
та мабуть ще мало було
бо з церкви мене прогнав!

— Пощо ти так останніми
часами запиваєшся?

— Щоб забути.

— Що забути?

— Вже не памятаю.

Дружнє посланіє

от Семена Грішного
читача „Микити” чтеніє..

Братіє..

Нині я скоренько встав, з під
курей яйця позбирав, всі ко-
рови подоаяв, свиням троха по-
мий дав, коням вівса й сіна
дав. Вмивсь, підгодивсь й пе-
ребрався бо неділеньки діждав-
ся. Зів шість яець з ковбасою,
й попив кавою смачною, а те-
пер при столі сідаю, папір бі-
лий розкладаю, чорнила в перо
набираю, і своє посланіє до
всіх вас починаю.

А ви як будете оцей журнал
читати, прошу себе запитати,
чи ви свій християнський обо-
в'язок сповнили і за него за-
платили. Бо той, хто за дурно
його читає, і думає що ніхто
про це нічого не знає, той вір-

те мені фермерові старому, що
робить шкоду велику лиш собі
самому.

Бо і я до недавна, часу лише
місяць може, прости мені грі-
ха Боже, також оцей веселий
журнал читав, і сміявся, що аж
в животі корчі мав, однак нині
всім вам признаюся, бо прав-
ди сказати більше не боюся, з
дня на день я відкладав й пе-
редплати не післав.

Аж заледви тиждень тому,
повернувся я до дому, й по ве-
чері спати положився і дивний
мені сон приснився, що так
гейби у четвер, захворів я по-
мер...

Довго я тут не барився, а до
неба йти пустився, і так дій-
шов я аж до брами де Святий
Петро з ключами, спинив ме-
не і став питати:

— Чого прийшов тут шу-
кати?

Я низенько поклонився й до
святого відозвався.

— Та, я бачте по звичаю,
хотівби таки, до раю.

Петро покрутив лисою голо-
вою, й потряс сивою бородою
й каже:

— Добру брате думку маєш,
але як ти називаєшся?

— Та я, — кажу вже невтіш-
ний — називаюсь Семен Гріш-
ний.

Невспів я ще сказати це, а
тут ангел вже несе, мою книгу
й розкладає а Святий Петро
читає...

— Як на світ ти народився,
добрий був і в школі вчився,
а як почав підростати й за дів-
ками заглядати, кілька поми-
лок зробив, одначе не согрі-
шив. А коли ти вже вжився,
з жіночкою не сварився, не
глядів на молодіці які довгі в
них спідниці. До коршми хоч
заходив, та тільки до міри пив.
В церков також учащав й до-
бру жертву там давав.

І здавалобсь любий братку
що так гейби, всьо в порядку.
Однак вір на жаль мені, лишив
ти довг на землі...

Ти мабуть цілком забув бо
занятим дуже був, в житті при-
год силу мав, жити чесно про-
бував, нераз не мав ти спокою
бо боровся із журбою, але й
нераз втіху мав як „Микиту”
ти читав, й тепер мусиш ти
вертати й видавцеві довг від-
дати, бо хоч ти його й хвалив,
та довгу не заплатив.

Мені дуже стидно стало, але
бачу що пропало, взяв Петро
й вклонився й на землю йти
пустився, йшов в задумі й спо-
тикнувся, а це з ліжка я зва-
лився, ну та й з того ж сну
збудився. А на другий день ра-
ненько, на пошту пішов ско-
ренько й вислав гроші, а тепер,
лиш чекаю щоби вмер, бо вже
певний що піду, без перешкод
до раю.

А ви браття й сестри памя-
тайте, на колись не відкладайте,
але свою передплату всі
все на час присилайте. А хто
грошей тільки має, що й раху-
би в них не знає, хай на прес-
фонд для „Микити” бідну пят-
ку в лист запахає, щоби він вко-
ротці на більше сторін виходив
і нас грішних на тім світі все
здоровим гумором як слід ве-
селив.

Слава новинкарям Осипові
Безнагавиченкові, Одені Все-
знайковій, жартунові Євгенко-
ві, Федеві Кожушині, Усусусові
Довговусому, та видавцеві
згорбеному і як коліно вже ли-
сому, во віки вічні..

Амінь.

МАЛИЙ ФІЛОСОФ

— Тату, питає малий синок,
чому раки є по зваренню чер-
воні?

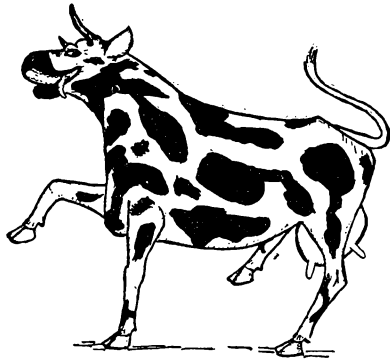
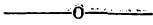
— Бо є червоні. Перестань
вже раз з тими вічними пита-

нями!

— Татку, чому чоловік має тільки дві ноги?

— Бійся Бога що ти вже не випитуєш! я цікавий, що сталося як би я був свого батька стільки питався!

— Може бувби ти міг мені на кілька моїх питань відповісти!

— Чого плачеш Васильку?

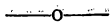
— Та за красою коровою, що батько продали.

— Продали красу, але зате купили чорну, чого-ж ще гірше плачеш?

— Бо від чорної корови буде чорне молоко, а я не люблю чорного молока. Мені в школі діти давали пити чорного молока і страх яке було не добре, Бу, ву-ву!

— Це мабуть був атрамент, осле!

— Ага, атрамент! А чого-ж на флящині була намальована чорна корова?...

„Наша еліта і Голівуд”

(Надіслане з Голівуд)

Як виринули фільмові зірки українського походження як ось Годяк, Мазуркі, Дмитрик, Стен і т. д. наша провідна кліка, титулярна еліта, включно з китайцями неможе цього зрозуміти „вгат із де мере” з ними? Вони будьто українці, мають славу, гроші, доступ до

„сусайті” а для української справи ані зломаного centa.

Кажуть, возьмім примір з Євреїв, — приміром такий Кентор, Джолсон, Пікен, Шворц і другі, кілько вони допогли морально та фінансово для відродження Ізраїльської держави, а наші самолюби „айдункер”.

Та справа інакше б виглядала коли б українці мали свого Джана Луйса, чубатобрового дядю, якийби з прижмуреного ока сказав нашим провідникам таке...

— Панове Еліто, доктори, професори, а головно редактори. Чи ви знаєте, що хто сіє, той і збирає? Запам’ятайте що ті всі Кентори, Джолсони і другі колись були звичайними аматорами, і їхня преса була на стільки амбітна, що незапримічувала цієї аматорщини, не критикувала, що Кентор „скидав штани” а Пікен „задерала ноги” та своїми масними монольогами ширили деморалізацію. І з часом всі ті аматори при прихильній рекламі своєї рідної преси, вибились на велитнів, артистів і найшлися в пошанівку всіх культурних народів.

А чим ви панове еліто, прислужились культурній справі? Спи український Голівуде, і не дивися в східну сторону, Аміль.

Звізда.

ФРАГМЕНТИ

**Ой мій мужу дорогенький
щоб тебе любити,
Мушиш мені все нового
„Микиту” купити.**

**Ой я з болю від нагніток
аж в двоє згинався,
Та всі шезли від коли я
з „Микитов” пізнався.**

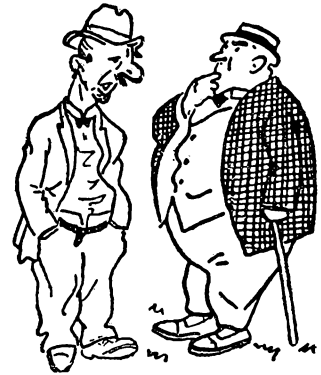
digitized by ukrbiblioteka.org

**В лівім вусі все дзвонило
думав, що за лихо,
Як замовив я „Микиту”
в вусі стало тихо.**

**Когут в мене піяв грубо
і дуже раненько,
А від коли є „Микита”
вже піє тоненько.**

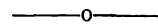

Що кажуть філософи

Що не кожний той хто називається Вовк, живе в лісі. Не кожний Тарнопільський походить з Тарнополя. Не кожний хто називається швець вміє чоботи робити, а є і такий Фірман, що ніколи коней до воза не запрягав і ними не їхав.

Не кожна пані Руда, тому що в неї руде волосся. Не кожна булка, тому що пухка та кругленька. Не кожна Гаєва тому що її муж був колись гаєвим, а є і така пані Рибка що зовсім плавати не вміє.

„Мішок сміху—новинок”

назбирала
Олена Всезнайкова

Нью Йорк, Місто. — Молодий мужчина відступає у собвею своє місце якійсь пані.

— О, це дуже ввічливо з вашого боку, — дякує пані.

— Так, пані, — каже молодець, — я не належу до невихованих простаків, що тільки гарним жінкам відступають місце.

